På bibelstudiet i torsdags kväll insåg vi att en av Predikarens iakttagelser, att *den fattiges vishet föraktas, och ingen lyssnar på hans ord* (9:16) blev på ett sätt aktuell i Jesu liv cirka två hundra år efter att Predikaren skrev. I dagens evangelieläsning hörde vi att fariséerna ställde en fråga till Jesus. Med all säkerhet ställdes den inte med gott uppsåt. Enligt Lukas hade alla fariséernas andra frågor en fientlig ton eller avsikt så det finns föga anledning att tro att denna var ett undantag. Kontexten var Jesu färd mot Jerusalem för påskhögtiden där han skulle ge sitt liv för världen, och de var då ganska nära målet. Evangelisten Lukas noterar fariséernas närvaro efter kapitel 16s liknelse om den ohederliga förvaltaren. Där anmärker han, *allt detta hörde fariséerna, som älskade pengar, och de förlöjligade honom.*

Deras fråga efter påtagligt bevis för Guds rikes ankomst kan lika väl ha ställts av skeptiker, kritiker eller materialister i vår egen tid. Att tanken på Guds rike lever kvar i vår tid väcker en mångfald av reaktioner bland allmänheten; allt från sympati och beundra för de goda men naiva kristna, till ringaktning. Jesu svar till fariséerna gäller än idag och kan vara vårt svar till de som tycker att världsläget bevisar att allt det där var en önskedröm. *Guds rike finns mitt ibland* oss fast inte med de tecken som vi brukar förknippa med en mäktig regering. Riket bland oss existerar inte i sin slutgiltiga och ultimata form. Och Guds rike är svårt att se om våra liv helt präglas av borgerlig bekvämlighet. Men det existerar bland alla som sätter sin tillit till Guds godhet och trofasthet; särskilt om vi har döpts in i kyrkan som är Kristi kropp på jorden.
I Jesus hade de ifrågasättande fariséerna det starkaste tänkbara bevis för Guds rikes ankomst och närvaro rakt framför deras näsor. Jesus hade vandrat runt i hela Judéen och blivit känd för sin vishet gällande Gud, och för gärningar som att bota de sjuka, söka upp de förlorade, trösta de

förkrossade, och förlåta syndare. Han hade till och med väckt några döda till liv igen och allt detta gjorde han med en kungs storsinthet. Han gjorde det som de utsatta behövde innan de ens hann fråga. Men det enda som kritiker som fariséerna kunde se var att han gick dem på nerverna. I dagens scen, som om han visste att motståndarna inte kunde förmås att tro genom förklaringar, vände han sitt fokus mot lärjungarna efter han svarade fariséerna.

Lärjungarna hade ju samma fråga som fariséerna (det ser man om man läser kapitlet ut), men skillnaden var att de var uppriktiga i deras frågande. Vid det läget förstod inte heller *de* att Guds rike var bland dem. Jesu ord till lärjungarna var något i stil med, *dagarna kommer när ni skall längta tillbaka till denna tid när jag var fysisk bland er. (när ni trodde att ni väntade på något större)* Men tiden rör sig inte baklänges. I liknande möten med motståndare som ifrågasatt Jesus och deras budskap om honom, skulle lärjungarna längta efter påtagligt bevis för att visa att Guds rike inte är bara en saga för människor som inte kan se den hårda verkligheten i ögat. Gå inte på sådant var Jesu befallning. Fall inte för de som vill sälja dig bevis som gör dig trygg, även tvärsäker. Jesus uppmanar till naken tro för att det är det enda sättet att väcka äkta tro som inte är tvingande för andra. Naken tro och ett liv som gestaltar det genom tjänst i Jesu namn är långsamt, men det är starkare än vi föreställer oss. Dess styrka är kraften i Jesu ord och löfte, snarare än vår fluktuerande iver eller bevis.

Sedan talade Jesus med ett apokalyptiskt bildspråk som fyller de flesta moderna öron med skräck, och detta är svårt. Detta är väldigt svårt. Respekt för Guds otämjda kraft är lika passande som vår respekt för havet eller elektricitet. Men skräck som den ofta förekommer inför apokalyptiska texter är problematisk när den läser in saker i texten som inte finns där.

Saker som detaljer om framtidens dom som i bästa fall är spekulativa och som inte hörde till kyrkans tänk förrän cirka ett hundra år sedan. I dagens text kan vår skräck få oss att missa kopplingen Jesus verkar ha gjort mellan sitt stundande lidande, förkastelse och död och döden av Sodomiterna och människorna vid syndafloden. Vi tänker att Jesus dog för oss, för de goda som identifierar sig med lärjungarna men han dog för alla. Han dog för hela mänskligheten och genom hans liv och död är Gud närvarande för oss i varje form av mörker som vi möter i livet.

Kris-berättelserna som Jesus nämnde för lärjungarna förmedlar brådska, inte rädsla; de vill skaka loss oss från vår tristess och allt som gör att vi ”har ögon, men inte ser, har öron som inte hör, och hjärtan som varken känner eller förstår.” (Samuel Taylor Coleridge)

Korsfästelsen talar om för oss att i världen sådan den är, är det riskabelt att följa Jesus. Tre verser efter dagens läsning säger Jesus de paradoxala orden som innehåller både risk och gudomligt löfte: *Den som strävar efter att vinna sitt liv ska förlora det, men den som förlorar det ska bevara det*. Ta bort risken och löftet försvinner det med. Lidandet är inte en del av Guds design för världen – det är en del av all som förgår med rikets ankomst. Men tills att den kommer i sin fullhet är det bara genom tro som vi kan veta att svåra omständigheter inte kan skilja oss från det goda som Gud vill för oss. För att vi tror att han kommer, har varje barmhärtighetshandling vittnar om vår tro på en Gud som har övervunnit det onda genom det goda. Han är källan till våra liv.

Låt oss pausa för en sekund och återvända till Predikarens ord att *ingen lyssnar till den fattigas vishet* där vi började. Jesus från Nasaret, en fattig och vis predikant utan examen från någon erkänd skola är anledningen till att vi sitter här tillsammans idag. Somliga kallar det en slump, andra kallar det

historiens största konspiration. Men som en av våra mer försiktiga soppgäster sade i torsdags, ”någonting hände där för två tusen år sedan”.

Kort efter scenen vi hörde idag red Jesus in i Jerusalem där han blev avrättat på ett sätt som var avsett att radera varje spår av hans mänsklighet tillsammans med minnet att han hade existerat. Det var vad korsfästelse var menad att göra. Jesus dog som en fattig nolla från ingenstans i solidaritet med alla de okända människorna som dog i syndafloden, och med alla som dog när eld och svavel regnade ner på Sodom. Jesus dog i solidaritet med alla som ur rädsla för att själv dö har tvingats göra fruktansvärda handlingar. Han dog i solidaritet med alla som har försökt fly från Guds närvaro och med alla som har känt sig övergivna av Gud. Genom döden anslöt han sig själv till allas vår död, och när han uppstod till ett nytt och oförstörbart liv var hans händer inte tomma. Han har räddat oss alla från dödens ultimata grepp om oss. En dag, när Gud finner det lämpligt, kommer han att döma oss alla med ett ord som förvandlar oss och skiljer oss från allt inom oss som är så destruktiv.
De goda nyheterna för oss idag är att vi inte behöver vänta på den framtida dagen för att välkomna hans befriande dom som gör anspråk på oss. Han kommer till oss redan nu genom ordet och Anden och kallar oss förlåtna och älskade. När vi får friden som kommer från det får vi också tillgång till en kraft som är lika elektrifierande som blixten Jesus talade om i dagens text. Vilken riskfylld handling, vilken vacker och osjälvisk handling, ger hans befriande kärlek dig modet att utföra idag? För visst, väntar vi på Guds rikes ankomst i makt och härlighet, men redan nu i vår väntan kan vi dela vår mästares glädje och välsignelse. När vi flyr till Gud och inte från Gud kan andra se och förstå att Guds rike finns mitt ibland oss med kraft att återupprätta och ge liv redan nu.